

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874292288/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Jeg begyndte at blive noget træt af Hr. Handrups Underholdning, da i det samme Døren gik op. Seks Mand traadte ind. Det var Apoteker Glud, der, skønt henherende til Byens Honoratiors og regnende sig blandt Embedsmændene, dog nok holdt af at være populær, hvorfor han søgte Gæstgivergaarden for at træffe sammen med Borgerskabet; et Par Købmænd, en velstaaende Garvermester, og endelig den lille blege og sure Brændevinsbrænder Stang, der kom lidt efter de andre, som om han ikke hørte til deres Selskab. De satte sig alle om det Bord, hvorved Hr. Handrup og jeg var placerede.

— Skal De måske have en halv Genevertoddy? spurgte Handrup Brændevinsbrænderen, idet han gjorde en Grimace til mig.

— Jeg drikker, hvad jeg har Lyst til, svarede Hr. Stang med en pibende Røst, der dirrede af Arrighed, — jeg forlanger ikke, at nogen skal betale for mig. Jeg kan Gud ske Lov betale mine Varer selv og skylder ikke nogen noget.

— Jeg skylder sgu ikke Dem noget, fór Handrup op.

— Nej, Gud ske Lov, at jeg ikke hedder Byens Sparekasse, bemærkede Brændevinsbrænderen med en ondskabsfuld Plirren mod Øjet.

— Naa, naa, lød Apotekerens tykke, gryntende Mæle — Lad os tage Tingene i al Gemyllighed. — Naa, det er den fremmede Herre fra København? Glæder mig at gøre Deres personlige Bekendskab. Portvinstoddy rundt, lille Lise.

Men alt som Hr. Handrup drak, blev han mere og mere oppositionel.

— Hvordan er det gaaet med Gassagen i Byraadet? spurgte han den ene af Købmændene.

— Justitsraaden mente, at det blev Byen for dyrt, svarede den adspurgte.

— Hør, véd I hvad, brølede Handrup. — I fortjente alle sammen, at man satte jer en Nathue paa Hovedet. At lade jer kujonere af saadan en Flynder.

— Fy, fy, Hr. Handrup! det er en Jurie, sagde Købmanden.

— En Injurie, rettede Apotekeren, — *injuria, injuriæ, injuriæ, injuriarum* — det sidste Latin henkastede han, nikkende til mig.

Hvad der nu blev sagt, er det mig umuligt at gengive. Vel overdøvede Hr. Handrups Stemme alle de andres, men det rigelige Kvantum Spiritus, han havde indtaget, gjorde hans Artikulation usikker. Jeg hørte kun enkelte som Omkvæd genkommende